

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: S. Š.
bytem X

zast. advokátem JUDr. Emilem Flegelem
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2024, č. j. JMK 124750/2024, sp. zn. S-JMK 118580/2024/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2024, č. j. JMK 124750/2024, sp. zn. S-JMK 118580/2024/OD/Bo („napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 6. 6. 2024, č. j. OPD-42845/23-15 („prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 20. 9. 2023 v X hodin v B., na pozemní komunikaci ul. T.-Š. (směrem k centru do města), jako řidič blíže specifikovaného motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 13 km/h. Žalobci byla laserovým měřičem naměřena rychlost 66 km/h v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. Při zohlednění přípustné odchylky měřícího zařízení činila nejnižší skutečná rychlost 63 km/h. Žalobce tak svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobce mj. uvedl, že předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno. Ve spisu je založena doručenko doručovaného předvolání, na které je vlastnoručním podpisem žalobce ze dne 27. 3. 2024 stvrzeno převzetí zásilky. Dle žalovaného není pravda, že by rozhodnutí o přestupku bylo založeno pouze na úředních záznamech. Žalovaný uvedl výčet provedených důkazních prostředků. Záznam o přestupku pořízený rychloměrem s naměřenými hodnotami je stěžejním a objektivním důkazním prostředkem. Žalovaný se ztotožnil s provedeným hodnocením zjištěného skutkového stavu, spáchání přestupku žalobcem považoval za spolehlivě prokázané. Materiální znak přestupku byl naplněn a uložena pokuta byla přiměřená.

II. Žaloba

4. Žalobce nesouhlasil s vypořádáním odvolací námitky týkající se nedoručení předvolání k ústnímu jednání. Trval na tom, že mu předvolání k ústnímu jednání nikdy doručeno nebylo. Žalobce po doručení napadeného rozhodnutí dotazováním mezi členy domácnosti zjistil, že předvolání k ústnímu jednání bylo poštovní doručovatelkou předáno jeho otci K. Š., a to oproti podpisu a předložení občanského průkazu, jehož číslo si poštovní doručovatelka zapsala. Žalobce s obsahem předvolání seznámen nebyl a nedozvěděl se o něm.
5. Žalobce navrhl, aby si soud u České pošty vyžádal a provedl jako důkaz veškeré písemnosti dokládající doručení předvolání k ústnímu jednání, zejména doklad obsahující číslo občanského průkazu osoby přebírající předmětnou zásilku. Žalobce uvedl číslo svého občanského průkazu a číslo občanského průkazu svého otce, K. Š. Uvedení čísla občanského průkazu na doručence či jiné písemnosti potvrzující převzetí zásilky pak bez dalšího prokazuje totožnost osoby, která zásilku převzala. Rovněž podpis na předmětné doručence je prokazatelně odlišný od podpisu žalobce v ostatních písemnostech ve spisovém materiálu, potažmo v osobních dokladech žalobce.
6. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73, uvedl, že „[ř]ádné doručení písemnosti v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala.“ Dle § 80 odst. 4 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky („zákon o odpovědnosti za přestupky“) lze ústní jednání konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví

bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. Žalobce k ústnímu jednání nebyl řádně předvolán, jednání tak nemohlo proběhnout v jeho nepřítomnosti. Provedením ústního jednání v nepřítomnosti byl žalobce nezákonně zkrácen na právu na obhajobu.

7. Žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66. Z něj mimo jiné plyne, že předvolání musí být učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti o tom, zda byl obviněný z přestupku řádně předvolán. Každou pochybnost je třeba vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu jednání řádně předvolán, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí.
8. Žalobce odkázal také na nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II ÚS 788/02, ze kterého plyne, že pochybnosti stran řádného předvolání nutně musí vést k závěru, že stěžovatel předvolán nebyl. Odkázal též na závěry komentářové literatury a závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, pokud jde o nutnost vyzvat účastníky řízení k seznámení se s podklady rozhodnutí. Závěrem navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný ve vyjádření konstatoval, že vycházel z údajů uvedených v doručence předvolání k ústnímu jednání. Žalovaný neměl důvod údajům na doručence vyplněné poštovním doručovatelem nevěřit. Žalobce pouze tvrdil, že mu předvolání nebylo doručeno, námitku však blíže nerozvedl. Žalovaný nechal konečné rozhodnutí na úvaze soudu s ohledem na to, zda bude tvrzení žalobce o chybném doručování prokázáno.
10. Žalobce v replice uvedl, že při podání odvolání ani on sám nevěděl, že předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno jiné osobě. Teprve na základě argumentace žalovaného pátral po osudu předmětné zásilky a zjistil, jak a komu byla neoprávněně předána.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Při splnění podmínek řízení soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v intencích § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). O věci rozhodl bez konání ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s.ř.s.).
12. Žaloba není důvodná.
13. Těžištěm sporu je otázka, zda bylo žalobci řádně doručeno předvolání k ústnímu jednání. Žalobce tvrdí, že tomu tak nebylo, předvolání mělo být chybně doručeno jeho otci.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že jeho součástí je doručenka předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 29. 4. 2024. Na doručence je jako adresát označen žalobce, a to titulem, křestním jménem, příjmením a rokem narození. V prohlášení příjemce zásilky je v položce jméno a příjmení příjemce ručně napsáno Š. S., je vypsáno datum 27. 3. 2024 a je vyznačen podpis v kolonce podpis. Součástí správního spisu je dále úřední záznam ze dne 25. 6. 2024, ze kterého plyne, že žalobce dne 25. 6. 2024 nahlížel do spisové dokumentace a zhotovil si fotokopii spisu. Podpisy žalobce ve správním spisu nejsou zcela konstantní, nicméně lze konstatovat, že podpisy na listinách jsou si podobné a liší se od podpisů na doručenkách. Podpisy na doručenkách na č. l. 12 a 29 správního spisu si jsou podobné a lze

je charakterizovat jako podpisy které jsou poměrně abstraktní, se zřetelným prvním písmenem Š.

Právní rámec a judikатурní východiska

15. Dle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky „[k] ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“
16. Dle § 19 odst. 5 a § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) se předvolání k ústnímu jednání doručuje do vlastních rukou adresáta.
17. Dle § 19 odst. 8 věty první správního řádu jsou doručovatelé oprávněni „zjišťovat totožnost adresáta a osob, které jsou za něj oprávněny písemnost převzít. Tyto osoby jsou povinny na výzvu doručovatele předložit průkaz totožnosti (§ 36 odst. 4).“
18. Dle § 20 odst. 2 správního řádu se písemnost doručovaná do vlastních rukou doručuje adresátovi, nebo tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem.
19. K právní povaze dokladu o doručení, tzv. doručenky, shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61, že doručenka byla veřejnou listinou pouze do 1. 7. 2000, kdy byl zrušen poštovní řád zákonem č. 29/2000 Sb., o poštovních službách. Po tomto datu se poštovní doručenky staly listinou soukromou, to však neznamená, že by doručenka neměla žádnou důkazní sílu, či že by nebyla vůbec způsobilá prokázat doručení.
20. Ke zpochybnění údajů na doručence je třeba alespoň předeštit jinou srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (rozsudky NSS ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005-82, č. 1327/2007 Sb. NSS, a ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61). Jinými slovy, „doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených“ (rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 106/2011-48, bod 9, či rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 As 56/2014-24, bod 17).
21. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že vyvrátit domněnku správnosti údajů na doručence uvedených lze např. konkrétním a jednoznačným tvrzením o tom, kde se adresát v daný den zdržoval, a z jakých konkrétních důvodů nemohl doručenku podepsat a zásilku převzít. „Teprve takto předeštřená skutková verze žalobce se mohla stát předmětem dokazování ze strany správních orgánů, neboť pouze takováto skutková verze byla způsobilá vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce“ (viz rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61). Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále uvedl, že holé tvrzení o odlišnosti podpisu samo o sobě nevylučuje, že žalobce doručenku podepsal. Uvedení data narození pak dle rozsudku zvyšuje důkazní sílu doručenky, neboť při doručování snižuje možnost záměny adresáta s jinou osobou.
22. Věrohodnou skutkovou verzí reality bylo shledáno tvrzení žalobce ve věci řešené rozsudkem NSS ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 30/2013-34. V tamní věci nebyla doručenka písemnosti řádně vyplněna, neboť chybělo jméno a příjmení příjemce zásilky. Žalobce již v odvolání namítal, že předvolání převzala jeho dcera, za přispění pochybení poštovní doručovatelky. Sdělil, že se o zahájení řízení a termínu ústního jednání nemohl dozvědět z důvodu

dlouhodobé pracovní cesty, neboť je řidičem z povolání u mezinárodního dopravce. Stejným podáním požádal o určení neplatnosti doručení a prominutí zmeškání úkonu.

Doručení předvolání k ústnímu jednání žalobci

23. Na základě uvedených východisek se soud zabýval tím, zda žalobce v průběhu správního řízení či v řízení o žalobě přestřel věrohodnou skutkovou verzi reality, která by byla způsobilá zpochybnit údaje na doručence uvedeného, a tím ji zbavila její důkazní síly. Soud přitom dospěl k závěru, že tak žalobce neučinil, a to z následujících důvodů.
24. Předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci v souladu s § 19 odst. 5 a § 59 správního řádu doručováno obálkou s červeným pruhem, tedy jednalo se o doručování do vlastních rukou adresáta. Kromě detailně vypsanych údajů v kolonce adresáta, kde je žalobce identifikován titulem, jménem, příjmením a rokem narození (datum narození dle výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61, zvyšuje důkazní sílu doručenky), žalobce je označen jménem a příjmením i v oddílu prohlášení příjemce zásilky, v kolonce jméno a příjmení příjemce zásilky. Soud má zato, že předmětná doručenka sama o sobě vykazuje všechny znaky, pro které je namístě se domnívat, že údaje na ní uvedené jsou správné.
25. Skutečnost, že za příjemce je označen Š. S., a nikoliv Š. K., činí velmi nepravděpodobným tvrzení žalobce, že by došlo k chybě doručovatelky a k předání zásilky K. Š. Dle žalobcem přestřelené skutkové verze doručovatelka předala zásilku otci žalobce oproti jeho občanskému průkazu. Nejen že by tedy (ve verzi předkládané žalobcem) musela vědět, že předává zásilku osobě odlišné od adresáta, zároveň by také musela do doručenky vyplnit totožnost příjemce zásilky v rozporu s realitou. Tato konstrukce domněnku správnosti údajů na doručence nevyvrací.
26. Žalobci lze přisvědčit v tom, že podpis na doručence se liší od ostatních podpisů žalobce ve správním spise. Podoba podpisů žalobce je poměrně konstantní na listinách, které jsou součástí správního spisu, podpisy na všech doručenkách založených ve správním spise jsou poněkud odlišné. Toto zjištění však rovněž bez dalšího nevyvrací domněnku o tom, že doručenka je v tomto případě řádným dokladem doručení.
27. Písemnosti (listiny) jsou totiž zpravidla podepisovány za zcela jiných podmínek (tedy u stolu, v sedě), než doručenky, které bývají podepisovány ve stoje a bez pevného podkladu („mezi dveřmi“). Z obsahu správního spisu přitom bylo zjištěno, že podpis na předmětné doručence předvolání k jednání na č. l. 12 správního spisu rámcově odpovídá podpisu na doručence napadeného rozhodnutí na č. l. 28 správního spisu. Dle soudu je přitom nepochybné, že podpis na č. l. 28 správního spisu je podpisem žalobce. Žalobce netvrdí, že by mu nebylo napadené rozhodnutí doručeno. Žalobcem doložený scan napadeného rozhodnutí, navíc obsahuje poznámku žalobce na č. l. 9 soudního spisu „*Převzal jsem 13. 9. 2024 bez OP a s mým podpisem*“. I ze samotné doručenky plyne, že napadené rozhodnutí bylo předáno žalobci, neboť v kolonce *vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem*, je uvedeno „*Osobně*“.
28. Podobnost podpisu na doručence předvolání a doručence napadeného rozhodnutí, který je nesporně podpisem žalobce, proto dle soudu rovněž svědčí o tom, že předvolání bylo doručeno právě žalobci, a nikoliv jeho otci.
29. Svoje skutkové tvrzení o tom, že předvolání převzala jiná osoba, žalobce jakkoli nekonkretizoval. Nesdělil, kde se v daný okamžik doručení nacházel a proč nemohl

předvolání převzít osobně, nesdělil ani bližší okolnosti údajného doručení předvolání jeho otci. Neuvedl, proč mu jeho otec písemnost s červeným pruhem nepředal, pokud mu byla zřetelně adresovaná. Neuvedl, zda k přebírání zásilek otcem žalobce dochází běžně, či jaké jsou obecně poměry doručování v jeho místě bydliště.

30. Žalobce se při nahlížení do spisu dne 25. 6. 2024 seznámil s obsahem správního spisu, jehož součástí byla i doručka předvolání. Již v průběhu odvolacího řízení mohl zpochybnit správnost údajů uvedených na doručce. Případně mohl dodání zásilky reklamovat u České pošty dle článku 43 odst. 2 Poštovních podmínek České pošty, s. p. – Základní poštovní služby („poštovní podmínky“), jež jsou veřejně dostupné např. na webových stránkách České pošty, s. p., a které jsou vydávány na základě zákona o poštovních službách. Žalobce však nic z toho neučinil, a proto žalovaný nepochybil, pokud vycházel z dokladu o řádném doručení předvolání k ústnímu jednání. Za dané situace nebylo povinností žalovaného, aby řádnost doručení předvolání k jednání potvrzoval či vyvracel dalšími důkazními prostředky.
31. Lze tedy shrnout, že ke zpochybnění údajů na doručce je třeba alespoň přdestřít jinou srovnatelně pravděpodobnou verzi reality. V nynější věci je ve správním spisu precizně vyplněná doručka, podpis na doručce odpovídá podpisu na doručce napadeného rozhodnutí, které bylo nepochybně doručeno žalobci. Ke zpochybnění velmi přesvědčivé verze reality plynoucí z doručky a ze správního spisu tvrzení žalobce nepostačuje, neboť není srovnatelně pravděpodobné.
32. O návrhu žalobce, aby si soud vyžádal dokumenty písemnosti dokládající doručení předvolání u České pošty a provedl je jako důkaz, zejména doklad obsahující číslo občanského průkazu osoby přebírající předmětnou zásilku, soud uvážil takto. Jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016-27, povinností doručovatele je doručit osobě předepsaným způsobem (viz § 19 až § 26 správního řádu). K tomu je doručovatel oprávněn zjišťovat totožnost adresáta a osob, které jsou oprávněny písemnost převzít (§ 19 odst. 8 správního řádu). Z právní úpravy však nelze dovodit, že by si doručovatel měl číslo občanského průkazu zaznamenávat. V případě doručování úředních písemností není stanovena explicitní povinnost doručovatele zapisovat číslo občanského průkazu při doručení zásilky do vlastních rukou. Navrhovaný důkaz by proto dle zdejšího soudu nemohl skutkovou verzi předkládanou žalobcem podpořit.
33. K odkazu žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, je nutno konstatovat, že v řešené věci žádné pochybnosti stran řádného předvolání žalobce na ústní jednání nevznikly. Soud dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání řádně předvolán, předvolání mu bylo doručeno do vlastních rukou dne 27. 3. 2024 a žalobce doručení stvrdil podpisem. V tomto ohledu tedy soud neshledal vady přestupkového řízení, jež by mohly ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí o přestupku.

V. Závěr a náklady řízení

34. Námitku žalobce soud vyhodnotil jako nedůvodnou a neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět; proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému

žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. srpna 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně